Steaua care strălucește în fundul buzunarului

On Aprilie 02, 2014

Identifică acel factor de siguranță care poate să întrețină mulțumirea sufletească și credința, reinventându-te permanent în contextul unei lumi care își risipește minunile.

Călătorul își aminti obiceiul încântător și străvechi al copiilor, care-și pun încălțămintea la gura vetrei, în ziua de Crăciun, ca să aștepte în întuneric cine știe ce dar strălucitor din partea zânei ocrotitoare. Cele două surori răsfățate, Eponine și Azelma, avuseseră grijă să nu scape prilejul și-și puseseră fiecare câte un pantof în vatră. Zâna, adică mama lor, doamna Thenardier, trecuse pe acolo și lăsase în fiecare pantof câte o monedă de zece parale.

Omul se ridică și era gata să plece, când zări în fund, departe, în colțul cel mai întunecat al vetrei, un papuc urât, din lemnul cel mai prost, pe jumătate rupt și plin ce cenușă și noroi uscat. Era papucul Cosettei, al micuței servitoare. Cu acea încredere mișcătoare a copiilor care pot fi înșelați întotdeauna fără să se descurajeze niciodată, Cosette își pusese și ea papucul în vatră. Sperând.

Dar în papucul acesta nu era nimic. Atunci, străinul scotoci în vestă, se aplecă, și puse în papucul Cosettei un galben. Mare-i fu bucuria fetiței, dimineața, când descoperi cadoul. Pentru prima dată în toți acești ani de muncă și suferință, prea grea pentru un copil, cineva se gândise la ea. Biata făptură blândă, a cărei inimă nu se deschisese până atunci nimănui, pentru prima oară simți o mângâiere.

*Când Cosette mătura scara, se oprea, rămânea pironită locului, uitând de treabă și de lumea întreagă, ocupată să se uite la steaua care-i strălucea în fundul buzunarului. **

Leadership: Ești de acord ca povestea vieții tale să se constituie ca o apropiere majoră de linia destinului trasată de alții, în circumstanțele unei întâmplări neașteptate care poate da o semnificație profundă vieții?

Stările tale sufletești acționează ca factor de izolare atunci când te simți constrâns să-ți ții sub control dorințele și așteptările. Regulile impuse de zidurile realității care pare din ce în ce mai meschină, te pot face să trăiești în tiparele unor vremuri care par de mult apuse. Sau atunci când năzuiești la lucruri pe care nu ți le permiți. Altfel spus, stările sufletești sunt ca niște ape adânci care ar putea să-i atragă fără scăpare în vâltoarea lor pe cei care nu reusesc să integreze miraculosul într-o lume săracă.

Suferința care te face mai slab într-o lume fără prea multe repere stabile, se instalează atunci când din anumite motive nu vrei să ceri mai mult decât ți se cuvine de la viață și te simți constrâns să spui „bine” atunci când ți-e teamă că pierzi totul dacă nu vei accepta.

O întâmplare neașteptată poate da o semnificație profundă vieții atunci când scoate la suprafață părțile tale bune în varianta unei oglindiri în ”ceva mai mult decât în tine însuți”, în favoarea unui Dumnezeu determinist, plin de îndurare, care predestinează viețile tuturor oamenilor.

Să scrii povestea vieții tale într-o asemenea dramă a marginalizării este o formă a eșecului, este ca și când ai încerca să capeți înțelepciune printr-o experiență de recunoaștere a finitudinii unei existențe precedată de neant, fără a avea revelația unei trancenderi a condiției tale prin unirea cu Dumnezeu.

Asta înseamnă să te raportezi la surse imaginare de împlinire. Iar în clipa când vei începe să simți că ești constrâns să-ți clădești scurta existență pe principiul: *"Nu pot avea "*, atunci nu vei mai putea atinge sublimul în spiritualitatea lumii în care Binele, Frumosul și Adevărul își dau mâna și înfăptuiesc miracole. Ci vei începe să fii secat de orice frumos, de orice sentiment uman pe care îl deții, de orice țel măreț.

Sau, stările tale sufletești pot acționa ca server de comandă și control atunci când refuzi să primești instrucțiuni din partea unei autorități de ordin restrictiv și punitiv, cum sunt împrejurările externe nefavorabile. Această reacție de alegere este profund justificată în cazul liderilor, pentru că nu se bazează pe prejudecăți, sau pe credința într-o opoziție absolută.

Leadership: Ești chemat să oferi valoare unei fapte de demnitate într-un context pe care oamenii nu l-au mai cunoscut, sub aspectul profunzimii unei conștiințe morale răscolită de reacții negative față de o greșită înțelegere socială?

Există ceva de o noblețe aparte în tine? Capacitatea ta de esențializare a experiențelor-limită poate să satisfacă cerințele nespecificate ale oamenilor de a primi ceva de la viață? Încerci să ridici ștacheta conștiinței lor la măsura întregii tale ființe, responsabile pentru producerea schimbării?

Niște versuri de pe internet mi-au atras atenția zilele trecute: *" Absurdele zbateri ale sufletului îmi străpung adânc ființa, până la a mă identifica în propria-mi neputință, sau neștiință de a găsi un răspuns. Şi singura armă ce mi-a mai rămas e deznădejdea de a mă regăsi mereu încătușat în propria mea ființă. "*

Liderii experimentați știu că răspunsul la cererile inițiale în "negocierea" cu viața, mereu exagerate, începe cu o negație de genul *" Nu fi naiv "* sau cu expresia *" A fost odată ca niciodată "*. De aceea nu se simt deranjați să amplifice decorul lumii interioare a celorlalți oameni, dimpotrivă sunt îndatorați. Şi, apreciind valoarea a ceea ce are demnitate superioară, ei acceptă să se transforme în adevărați creatori ai unui spațiu de nădejde, de înfăptuire și împlinire a năzuințelor sufletului uman.

Lumea nu este așa cum vrei tu să fie, ci este așa cum trebuie tu să fii într-un mod sublim, astfel încât să te califici într-un concurs al hazardului care te găsește fără să-l cauți.

Într-un fel, ei înșiși retrăiesc momentele atât de dureroase pentru ceilalți, simțind deznădejdea celor suferinzi. De aceea practică o formă de leadership care plasează experiența vieții într-un context neașteptat, având o aură luminoasă, pe care ceilalți oameni încă nu au cunoscut-o. Iar această formă de leadership, care transmite prin puterea emoțiilor un mesaj al credinței, plin de înțeles: *" să-ți dorești, să crezi, să speri și să lupți orice ar fi "*, are efect stimulator și mobilizator.

Înseamnă că ai ajuns să dispui de acel potențial admirabil, asemenea unui vultur care simte forța din aripi, datorită căruia ai ajuns la un nivel mai înalt decât în mod obișnuit. Înseamnă că ai devenit conștient de o anumită senzație de plenitudine și satisfacție morală, legându-te sufletește de acea zonă a lumii insuficient adusă la lumină, care depersonalizează individul și îl lipsește de omenie, pe care ai reusit să o explorezi și, în plus, să o cucerești.

Ca să fii eficient în studiul lumii înconjurătoare, posedând o anumită înțelepciune pe care numai în timp o poți dobândi, e însă nevoie și de știința omului lăuntric care cunoaște acea limbă a sufletului, caracteristica timpului, de care să te simți legat ca printr-o coloană vertebrală de acțiunile tale. Dacă pui valoare în viețile celorlalți, aceasta nu ți-o va lua nimeni.

O conștiință morală răscolită de reacții negative față de o greșită înțelegere socială se poate concretiza într-o destăinuire tainică a sufletului care se ivește numai când simți nevoia unei râvniri la o poveste fermecată de viață.

O poveste care a început cu „A fost odată ca niciodată" se poate schimba radical cu un îndemn: „Nu îți împietri inima, roagă-te neîncetat ! " care conduce la apariția hazardului.

Steaua care strălucește în fundul buzunarului aduce în atenție acea motivație intrinsecă de a crea ceva nou, mobilizator, dătător de speranță, care îi transformă pe oameni într-o puternică forță de acțiune. Nu te crampona într-o limită a acceptibilitatii vieții, oricare ar fi ea, ci ia aminte că trăiești într-un prezent care este simultan, un viitor îndepărtat, dar și un trecut îndepărtat.

* Notă: Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/steaua-care-straluceste-in-fundul-buzunarului.html